

forbedre Befolkningen og ved andre Midler. Med al Respekt og Sympati for det store Gode, som Afholdsmændenes Arbejde har fremkaldt, tror jeg alligevel, at de se noget fejl, naar de ikke kunne se, at man ogsaa modarbejder Brændevinsdrikningen ved en Brændevinsskat. Jeg er overbevist om, at de aldrig ville kunne faa Befolkningens store Flertal til at gaa ind paa, at det at drikke Brændevin i og for sig er en Synd, eller at det strider mod Naturen. Men deraf følger atter, at det kun er en Brøkdel af Befolkningen, der vil gaa med i Afholdsbevægelsen. Den store Mængde vil vedblive at betragte Brændevinsdrikning som en uskyldig og tilladelig Nydelse, og der er derfor heller ingen Tvivl om, at der ligger en stor Fare i, at Brændevinen tillige er langt den billigste Nydelse her i Landet. Der ligger deri en stor Fare for dem, der maa tage Hensyn til Økonomien, og som ere økonomisk anlagte. Naar der kommer en Gæst ind, er det ganske naturligt, at det er Brændevinnsflasken, de sætte paa Bordet. Og fordi det er en saa billig Nydelse, betænke de sig heller ikke ved selv at gaa fra 2—3—4 Snapse op til 6—7 og flere, indtil det ender med, at den nydes i Pæglevis. Jeg er derfor overbevist om, at en af Grundene til, at vi her i Landet nyde mere Brændevin end i de fleste andre Lande, er, at den er saa overordentlig billig. Naar man nu ved en Forhøjelse kunde bevirke, at Folk, fordi Snapsen blev fordyret med 3—4 Øre, betænkte sig paa at sætte Brændevinnsflasken frem og i Stedet for bød paa andre Nydelser, som Kaffe, Tobak og hvad der ellers kan være Tale om, og af samme Grund følte sig opfordret til at indskrænke sit eget Forbrug, saa vilde det ogsaa nok mærkes i Befolkningen. Med dette Syn paa Alkoholskatten ville ærede Medlemmer kunne forstaa, at jeg kunde ønske, at den blev sat højere, ligesom jeg kunde ønske, at denne Skat blev anvendt ikke blot til Rekompensation, ikke blot som et Led i den hele indirekte Skattereform, hvor jeg for mit Vedkommende forlanger Ballance, men at man, naar man gik til en Forhøjelse af Brændevinsskatten, tillige kunde anvende en væsentlig Del af Beløbet til Fremme af sociale Reformer, altsaa direkte til Fordel for de Lag af Samfundet, der væsentlig komme til at bære den, og der er ikke Tvivl om, at blandt de mange betydelige Opgaver, som ligge for paa dette Omraade, er der Opgaver, som ikke vilde kunne løses uden ved et ret betydeligt Tilskud, jeg skal

som Eksempel nævne Alderdomsforsørgelsen — jeg tror, den blev nævnt ogsaa af den ærede Ordfører. Der er ikke Tvivl om, at det er en Opgave, der kommer til at ligge for, og at vi ville og maa komme til at ændre Alderdomsforsørgelsesloven i en eller anden Retning. Men ligesaa sikkert er det, at ville vi naa noget tilfredsstillende, ja, ville vi overhovedet tænke paa her at gennemføre Ændringer af Betydning, saa vil der ogsaa stilles ganske betydelige Krav til Statskassen, og jeg for mit Vedkommende vilde i og for sig ønske, at man da havde Regres til en væsentlig Del af den Indtægt, som en forhøjet Brændevinsskat vilde give. Naar nu imidlertid det ærede Flertal i Betænkningen i Forbindelse med Dagsordenen udtaler, at det under Hensyn til Gennemførelsen af betydningsfulde Samfundsreformer vel senere kunde være med til at gaa ind paa en Forhøjelse af Brændevinsskatten, saa vil jeg ærlig talt sige, at denne Udtalelse sigter for meget ud i Fremtiden og berettiger ikke til at stemme for Dagsordenen i Dag. Det Spørgsmaal, som ligger for i Dag, er, om man overhovedet vil være med til en Skattereform med det Resultat blandt andre, at Statskassens Indtægter betydelig formindskes. Det er det, Dagsordenen siger ja til, og det er det, jeg i hvert Fald ikke vil være med til, og hvorfor jeg maa stemme imod den.

S. Olsen: Naar jeg har sluttet mig til Dagsordenen, om end paa en Motivering, som i væsentlig Grad skiller sig fra Flertallets, saa er det ikke fordi jeg er fornøjet med Dagsordenens Ordlyd i Almindelighed, men fordi den for mig i Øjeblikket er tilstrækkelig. Det er jo saaledes, at Dagsordenen siger, at man ikke vil gaa med til en Forhøjelse af Brændevinsafgiften til Dækning af det Tab, der afstedkommes ved en ny Toldlov, og dernæst siger Dagsordenen, at der i Øjeblikket ikke er nogen finansiel Trang til Stede, og endelig for det tredje siger den, at man ikke vil overlade Forvaltningen af de vedkommende Midler til den nuværende Regering. Som sagt, jeg kunde have ønsket Dagsordenen noget anderledes affattet. Men naar jeg ikke desto mindre med den Motivering, jeg har givet, kan slutte mig til den, ligger det i, at jeg overhovedet ikke kan tænke mig det Tilfælde, i hvilket jeg vilde give nogen som helst Regering en Forhøjelse af Brændevinsskatten. Det er ret mærkværdigt, naar vi her i Rigsdagen tale om sociale Reformer i Forbindelse med